

A Fővárosi Ítéltábla a Zafíri és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Szabó Márta ügyvéd) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek - a ... kamarai jogtanácsos által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen kártérítés iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2020. június 2. napján meghozott 27.P.21.062/2019/23. számú ítélete ellen az alperes részéről 24. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 85.440 (nyolcvanötezer-négyszáznegyven) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 215.300 (kétszáztizenötezer-háromszáz) forint fellebbezési illetéket az alperes személyes illetékmentessége folytán az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:519. §-ára és 6:548-549. §-aira alapított, módosított keresetével 2.872.942 forint közhatalom gyakorlásával okozott kár és törvényes késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresete ténybeli alapjaként előadta, hogy 2014. augusztus 29. napján egy autókereskedésben vásárolta meg az ... forgalmi rendszámú ... típusú használt személygépjárművet, ami a vásárlás időpontjában az alperes körözési nyilvántartásában nem szerepelt, amely tényről a Közigazgatási és Elektronikus Közszolgáltatások Központi Hivatala (KEKKH) 2014. szeptember 2-án hatósági bizonyítványt állított ki és ennek alapján a tulajdonjogát bejegyezték, a törzskönyvet kiállították. A gépjárművet 2014. szeptember 11-én tőle lefoglalták, majd azt az eredeti tulajdonosnak rendelték kiadni, amely határozat elleni panaszát az ügyészség elutasította és panasza, valamint kárigénye az alperes részéről szintén elutasításra került. Előadása szerint utóbb szerzett tudomást arról, hogy a jármű az adásvétel időpontjában **I. K.** tulajdonát képezte, aki 2014. augusztus 18-án tett feljelentést a rendőrségen a gépkocsi eltűnése miatt. Álláspontja szerint az alperes kárfelelősséget megalapító jogellenes magatartása abban áll, hogy a feljelentést követően haladéktalanul nem rendelt el körözést, amivel

megsértette az 54/2013. (XII. 21.) ORFK utasítás (a továbbiakban: ORFK utasítás) 23.a) és b) pontját, amely mulasztás nyilvánvalóan okozati összefüggésben áll a kárával, mert a vásárlást megelőzően a körözési nyilvántartásba betekintett és a körözés elrendelése esetén nem vásárolta volna a gépkocsit. Hivatkozott arra is, hogy miután a gépjárművet két internetes használatú eladási oldalon kínálták, az alperes által a feljelentéskor lefolytatott internetes keresés esetén azt azonnal le lehetett volna foglalni, így elkerülhető lett volna a károsodása. Kárként egyrészt a perbeli gépkocsi 2.250.000 forintos vételárát, másrészt az ezt követően kölcsönből magasabb áron megvásárolt gépkocsi vételár különbözetét (182.000 forint), továbbá a kölcsön felvételével felmerült közjegyzői eljárási díjat (56.800 forint) és a kölcsön kamatát (384.142 forint) kívánta érvényesíteni.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Azzal védekezett, hogy a körözéssel kapcsolatos eljárásra vonatkozó utasítást nem sértette meg, hiszen adott esetben körözést nem kellett elrendelnie. Egyfelől azért, mert a gépjárművet nem tulajdonították el, hanem sikkasztás miatt indult eljárás, másrészt pedig a gépkocsi nem volt ismeretlen helyen, a feljelentést követően végig nyomon követhető volt, hogy kinél volt a gépjármű. Azzal is érvelt, hogy a felperes kárát nem az alperes okozta, a gépkocsit értékesítő társaság a jogszavatosság körében köteles helytállni a felperest abból adódóan ért kárért, hogy a gépjármű tulajdonjogát nem szerezhette meg. A kár összegét azzal az indokkal tette vitássá, hogy a felperes csak a gépkocsi lefoglaláskori értékét követelhetné, ami nem azonos a gépjármű vételárával.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest a felperesnek 15 napon belül 2.690.942 forint és ebből 2.250.000 forint után 2014. szeptember 12. napjától, 56.800 forint után 2014. november 19. napjától, 342.142 forint után pedig 2016. november 19-től a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamata, továbbá 160.245 forint perköltség megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és kötelezte a felperest a Magyar Államnak külön felhívásra 21.000 forint feljegyzett kereseti illeték megtérítésére azzal, hogy a fennmaradó 160.400 forint illetéket az állam viseli.

Az ítélet indokolása szerint az elsőfokú bíróság a Polgári Perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 2. §-ára utalással az alperes által felhozott jogi érvek mentén a jogellenes magatartás körében azt vizsgálta, hogy adott esetben az alperes mulasztása megállapítható-e. Abból indult ki, hogy az ORFK utasítás 23.a) és b) pontja szerint a gépjármű eltulajdonításáról szóló bejelentés vagy feljelentés esetén azonnal körözést kell elrendelni. A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 370. § (1) bekezdéséből és 372. § (1) bekezdéséből következően mind a lopás, mind pedig a sikkasztás törvényi tényállási eleme az eltulajdonítás, ekként az alperes értelmezésével ellentétben a BRFK utasítás köröztetési kötelezettségre vonatkozó rendelkezése nem szűkíthető le a lopás esetére. Az alperes csupán állította, de nem bizonyította, hogy a feljelentéstől kezdődően végig ismert volt előtte a gépkocsi fellelhetősége, hiszen a gépjármű-nyilvántartásba bejegyzett tulajdonosok láncolatának ismerete nem azonosítható a gépkocsi tényleges fellelési helyének ismeretével. Kiemelte, hogy amennyiben az alperes valóban tudta, hogy hol van a gépkocsi, akkor azt haladéktalanul le kellett volna foglalni, megakadályozva annak eladását, hiszen a feljelentésből ismert volt számára, hogy a jármű autonepperhez került. Miután az alperes által felhozott érvek mellett a köröztetés elrendelése nem lett volna mellőzhető, az alperes jogellenes magatartást tanúsított azzal, hogy a köröztetésre vonatkozó ORFK utasítás 23. pontját megszegve a feljelentést követően nem rendelte el a perbeli gépjármű körözését.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes kára és az alperes mulasztása közötti okozati összefüggés is fennáll. A Pp. 203. § (1) bekezdése alapján további bizonyítás nélkül fogadta el valónak azt a felperesi tényállítást, hogy a gépjármű megvétele előtt annak jogtisztaságát, tulajdoni viszonyainak rendezettségét a körözési nyilvántartás alapján ellenőrizte, hiszen ezt az alperes nem tette vitássá. A felperesi állítás megalapozottságát bizonyítja a hatósági bizonyítvány is, ami szerint a gépjármű nem áll körözés alatt. A felperes tehát az adásvételi szerződés megkötését megelőzően eljárta a gépkocsi tulajdoni viszonyainak ellenőrzése végett és ebbe nyilvánvalóan beletartozott annak ellenőrzése is, hogy a gépjármű szerepel-e a körözési nyilvántartásban. Az alperes jogszerű eljárása, a körözés feljelentést követő elrendelése esetén a felperes a vásárlást megelőzően értesült volna az előbbi tényről, amely esetben nyilvánvalóan nem veszi meg a tisztázatlan tulajdoni háttérű gépkocsit. Az alperes kárfelelőssége szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a felperes a jogszavatosságra köteles eladójával szemben is érvényesíthetné igényét, hiszen több személy egymástól független jogellenes magatartására visszavezethető károkozásnál - mint adott esetben - a károkozók felelőssége egyetemleges, így a felperes a teljes kára megtérítését az alperestől követelheti.

Az elsőfokú bíróság a kár összegét illetően a keresetet részben találta alaposnak. Arra a következtetésre jutott, hogy a károkozó magatartással összefüggésben közvetlenül keletkezett, a gépjármű vételárában megtestesülő kár, a következményi károk közül pedig az új gépkocsi vásárlásához szükséges kölcsön felvételével összefüggő költségek megtérítésére a felperes alappal tart igényt. Jelentőséget tulajdonított annak, hogy az alperes a kereset összegével szemben érdemi védekezést nem terjesztett elő, pusztán általánosságban hivatkozott arra, hogy a felperes kára nem a gépkocsi vételára. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a gépkocsi megvásárlása és lefoglalása között eltelt rövid időtartamra tekintettel okszerűen levonható az a következtetés, hogy a jármű forgalmi értéke a lefoglaláskor is ugyanannyi volt, mint annak vételára, hiszen nincs peradat arra, hogy az adásvételre ne értékarányosan került volna sor, illetve hogy a gépkocsiban a felperes általi, mintegy kéthetes használat alatt értékcsökkenés következett volna be. Az új gépkocsi megvásárlásához felvett kölcsön közjegyzői díját és kamatát, mint tapadó kárigényt szintén megalapozottnak találta, mert a Ptk. 6:521. §-a által megkövetelt és a PJD.2018.22. számú döntésben értelmezett előreláthatósági követelmény teljesült. A károkozónak nem kell előre látnia a kár bekövetkezéséhez vezető teljes oksági folyamatot, csak egy átlagosan gondos személy mércéjén keresztül megítélve azt kell felismernie, hogy az adott magatartás, illetve mulasztás milyen jellegű és nagyságrendű kárt okozhat. Az elsőfokú bíróság következtetése szerint a nyomozó hatóság nevében eljáró rendőrnök szükségképpen át kellett látnia, hogy amennyiben a feljelentésben foglaltak szerint az eltulajdonított gépkocsi egy autonepperhez kerül, akkor azt minden bizonnyal értékesítik. Miután gépjármű vásárlására jellemzően mindennapi szükségletek kielégítése miatt kerül sor, azzal is számolnia kellett, hogy ha egy eltulajdonított gépkocsit megvásárló személy elveszti a járművet, annak pótlására egy másikat kell vásárolnia. A hitelfelvétel körülményeiből, különösen annak időpontjából és a kölcsön összegéből egyértelműen következik, hogy a kölcsön felvételére a 2014. novemberi gépkocsivásárlással összefüggésben került sor, amely költsége nem merült volna fel a felperesnek, ha a perbeli gépkocsit nem foglalják le és nem kényszerül új gépjármű vásárlására. Az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a kölcsön valójában rövid időtartamú baráti, illetve családi kölcsön kiváltására szolgált, ezért a tanúbizonyításra irányuló indítványt mellőzte. Nem tartotta viszont alaposnak a felperes vételár-különbözet iránti kárigényét, mert megítélése szerint az a Ptk. 6:522. § (3) bekezdése értelmében a káronszerzés tilalmába ütközik, hiszen a felperes nem bizonyította, hogy az új gépjármű magasabb vételárát nem annak nagyobb értéke indokolta.

Az alperes az ítélet elleni fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását, valamint a felperes marasztalását a perköltségben. Fellebbezése indokaként előadta, hogy a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 155. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően járt el, amikor a gépkocsit a bűncselekmény elkövetéskori tulajdonosának és nem a felperesnek adta ki. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ítéletben hivatkozott jogszabályokat helytelenül, nem következetesen alkalmazta. Az alperes az ORFK utasítás 23. pontját nem sértette meg, ami a körözési nyilvántartási rendszerről és a személyek, dolgok felkutatásáról és azonosításáról szóló 2013. évi LXXXVIII. törvény (a továbbiakban: Körözési törvény) 1. § d) és e) pontjával 4. § (1), (2) bekezdésével és 15. § (1) bekezdésével összhangban arra az esetre rendel el körözési kötelezettséget, ha az adott gépjárművet eltulajdonítják, tehát ismeretlen helyen található. Adott esetben azonban sikkasztás miatt indult és folyt büntetőeljárás, ami az elsőfokú bíróság értelmezésével ellentétben nem alapoz meg köröztetési kötelezettséget. A sikkasztás és a lopás bűncselekményének törvényi tényállásában az a lényeges különbség, hogy sikkasztás esetén a rábízott idegen dolgot tulajdonítja el az elkövető, azaz az idegen dolog a sértett tudtával és beleegyezésével kerül az elkövető birtokába, így a tulajdonosi viszonyok változatlanok maradnak. Ezért ebben az esetben nincs szó arról, hogy a rábízott idegen dolog ismeretlen helyen lenne, hiszen a tulajdonos bízta azt rá az elkövetőre. Ezzel szemben lopás esetén az elkövető a sértett számára ismeretlen, ekként ismeretlen helyen található az eltulajdonított dolog is. A Körözési törvény és az ORFK utasítás is az ismeretlen helyen található idegen dolog körözését írja elő. Az alperes az elsőfokú eljárásban bizonyította azt az állítását, hogy ismert volt előtte a gépjármű fellelhetősége, ezért eleve nem volt szükség a körözés elrendelésére. Az alperes ismerte a jármű-nyilvántartásba bejegyzett tulajdonosok láncolatát, a tulajdonosok lakóhelyét, illetve székhelyét, ami az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően azt jelenti, hogy ismerte a jármű fellelhetőségét. Hivatkozott arra is, hogy a kár és az alperes magatartása között okozati összefüggés sem áll fenn, továbbá a felperes a bűncselekmény elkövetőjétől vagy jogszavatosság alapján az eladójától követelhetné kárának megtérítését. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a kárfelelősség megállapítása esetén is a felperes kizárólag a gépjármű lefoglaláskori értékét követelhetné az alperestől, a következményi károk megtérítésére az elsőfokú bíróság által felhívott jogszabályhelyek nem adnak alapot.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására és az alperes másodfokú perköltségben marasztalására irányult, mert álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésével hozta meg döntését. A fellebbezés kapcsán kiemelte, hogy a foglalásra, illetve a gépkocsi feljelentő részére történő kiadására és a Be. vonatkozó rendelkezéseire a keresete jogalapjaként nem hivatkozott és arra az elsőfokú bíróság döntése sem terjed ki, így az alperes ezzel kapcsolatos hivatkozásai nem adnak alapot az elsőfokú ítélet megváltoztatására. Az alperes az elsőfokú eljárásban előadott érveit ismétli meg fellebbezésében, amiből nem derül ki, hogy az elsőfokú bíróság a hivatkozott jogszabályokat szerinte miért alkalmazta helytelenül. A Körözési törvényre az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott, így ezt a fellebbezésben új jogi érvelésként már nem adhatja elő, az e körben megfogalmazott nyilatkozatai hatálytalanok. Ettől függetlenül a Körözési törvény eljárési jogszabály, míg az ORFK utasítás anyagi jogi normatív szabályokat tartalmaz és ez utóbbi jelentheti a kártérítés jogalapját. Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperes az általa megjelölt körülmények alapján nem mentesült a körözési kötelezettség elrendelése alól. Az alperes a kár összegét mind az elsőfokú eljárásban, mind a fellebbezésében csupán vitatta, azonban a gépjármű

értékcsökkenését szakértői véleménnyel nem bizonyította, bizonyítási indítványt nem ajánlott fel, így az összecszerűség körében előadott fellebbezési érvelése súlytalan.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el, aminek során nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes meghaladó keresetét elutasító rendelkezését, mert ez felperesi fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett [Pp. 358. § (5) bekezdés].

Az alperes a fellebbezésének tartalmából megállapíthatóan [Pp. 110. § (3) bekezdés] a megjelölt anyagi jogszabályok téves értelmezését sérelmezve az elsőfokú ítélet anyagi jogi felülbírálatát kérte [Pp. 371. § (1) bekezdés c) pont, 369. § (3) bekezdés c) pont], ezért az ítéltábla a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között [Pp. 370. § (1) bekezdése] azt vizsgálta, hogy érdemben helyes-e az elsőfokú bíróság ítélete, avagy az anyagi jogszabályok téves alkalmazásával döntött az elsőfokú bíróság, figyelemmel arra is, hogy a Pp. 370. § (2)-(4) bekezdései alkalmazását indokoltá tévő eljárási szabálysértés vagy téves anyagi pervezetést az ítéltábla nem észlelt. A felperes álláspontjától eltérően a Körözési törvényre való fellebbezési hivatkozás nem minősül további jogi érvelésnek, ekként a Pp. 7. § (1) bekezdés 4. pontja szerinti ellenkérelem változtatásnak. A felperes keresete ugyanis a köröztetési kötelezettség elmulasztásán alapult, amihez képest az alperes a fellebbezésében az elsőfokú eljárásban előadott érdemi védekezésével egyező jogi érvek mentén - miszerint adott esetben nem kellett körözést elrendelnie - kérte az elsőfokú ítélet felülbírálatát, azt pedig semmi nem tiltja, hogy a változatlan jogi érvelésének megalapozására további jogszabályi rendelkezést jelöljön meg, amely jogszabályokat egyébként a bíróságnak az érvényesített jog és az ellenkérelem keretei között attól függetlenül is alkalmazni kell, hogy arra a fél hivatkozik-e vagy sem.

Az ítéltábla az alperes fellebbezését alaptalannak találta. Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból helytálló jogi következtetésre jutott. Az ítéltábla a fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőket emeli ki. A Körözési törvény 1. § e) pontjából következően a körözési eljárás az ismeretlen helyen lévő dolgok hollétének megállapítására irányuló eljárás, a 4. § (1) bekezdése szerint a körözött dolgok nyilvántartásának célja pedig az ismeretlen helyen lévő dolgok felkutatása. A rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rttv.) 13. § (1) bekezdéséből következően az alperest a feljelentés alapján intézkedési kötelezettség terhelte a gépkocsi hollétének megállapítása kapcsán. A körözés elrendelése szempontjából nem a feljelentésben előadottakból kikövetkeztethető bűncselekmény minősítésének (lopás vagy sikkasztás) volt jelentősége, hanem annak, hogy az alperes számára a gépkocsi fellelési helye ismert volt-e, avagy sem. Amint azt az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, a gépjármű-nyilvántartásba bejegyzett tulajdonosok személyének és egyéb adatainak, így a székhelyének és lakóhelyének ismerete nem azonosítható a gépkocsi fellelési helyének ismeretével, a nyilvántartás adataiból ugyanis alappal nem vonható le olyan feltételezés vagy következtetés, hogy a gépkocsi a bejegyzett tulajdonos birtokában, méghozzá annak a nyilvántartásba bejegyzett lakóhelyén, illetve székhelyén található. Mindennek azonban azért nem volt jelentősége, mert amint azt az elsőfokú bíróság is helyesen fejtette ki, az alperes épp az Rttv. 13. § (1) bekezdésében nevesített intézkedési kötelezettségéből fakadóan abban az esetben sem maradhatott tétlen, ha a gépkocsi fellelési helyét valóban ismerte.

Az alperes az elsőfokú eljárásban és a fellebbezésében is következetesen azzal érvelt, hogy azért nem kellett körözést elrendelnie, mert tudta hol található a gépjármű. Az alperes előbbi

tényelődését valónak elfogadva ebben az esetben haladéktalanul intézkednie kellett volna a gépkocsi lefoglalásáról. Nem lehet kétséges ugyanis, hogy az a gépkocsi, amelyre a bűncselekményt elkövették, a Be. 115. § (1) bekezdése szerint tárgyi bizonyítási eszköznek minősül, a Be. 151. § (1) bekezdéséből és (2) bekezdés a) pontjából következően a nyomozó hatóság a bizonyítás érdekében elrendeli a bizonyítási eszköz lefoglalását. Az alperesnek tehát, amint azt az elsőfokú bíróság helytállóan fejtette ki vagy a körözést, vagy a gépkocsi lefoglalását kellett volna elrendelnie attól függően, hogy a gépkocsi ismert vagy ismeretlen helyen volt, tétlen azonban nem maradhatott és bármelyik elrendelése esetén a perbeli adásvételi szerződés megkötésére bizonyosan nem került volna sor. Ehhez képest az alperes a feljelentést követően tétlen maradt, körözést azért nem rendelt el, mert állítása szerint tudta, hogy hol van a gépkocsi, de ennek ellenére azt mégsem foglalta le, amely mulasztás szintén kárfelelősséget megalapító jogellenes magatartásnak minősül.

Az említett jogellenes magatartással okozati összefüggésben a felperest ért kár összegét illetően az elsőfokú bíróság részletes indokát adta annak, hogy az alperes védekezésével szemben kárként adott esetben milyen okból vehető figyelembe az adásvételi szerződésben kikötött vételár, amint az új gépjármű vásárlásához szükséges kölcsön felvételével felmerült költség, mint következményi, nem pedig tapadó kár érvényesíthetőségét megalapozó indokokról is részletesen számot adott. Az alperes ehhez képest a fellebbezésében az elsőfokú eljárásban szintén indokok nélkül előadott azon érvelését ismételte meg, hogy a felperes csak a gépjármű lefoglaláskori értékének megtérítését követelhetné, a következményi károkat illetően pedig csupán azt jegyezte meg, hogy azok megtérítésére a Ptk. elsőfokú bíróság által hivatkozott rendelkezései nem adnak alapot. A fellebbezésben a Pp. 371. § (1) bekezdés c) pontja szerint a gyakorolni kért felülbírálati jogkör mellett az alapul szolgáló indokokat is ki kell fejteni, egyebek között ez jelenti ugyanis a Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének korlátját. Az alperesnek ehhez azt kellett volna kifejtenie, hogy az elsőfokú bíróság indokaival szemben milyen okból tartja sérelmesnek azt, hogy az elsőfokú bíróság a gépjárműkárt a felperes által kifizetett vételárral egyező összegben látta megállapíthatónak, továbbá, hogy a következményi károkat illetően szerinte az elsőfokú bíróság milyen konkrét indokok miatt jutott a vonatkozó anyagi jogszabályokból téves következtetésre. Ez utóbbi károkat illetően az alperes az elsőfokú eljárásban sem adott elő konkrét, csupán az általánosság szintjén mozgó védekezést, a felperes tényállításaira - miszerint a gépjármű vásárlásához adott baráti kölcsön visszafizetésére kellett közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződést kötni - és az alapul szolgáló bizonyítékokra a Pp. 199. § b), c) pontjával meghatározott kötelezettsége ellenére az alperes nem nyilatkozott, és az indokolás nélküli fellebbezéséből sem tudható, hogy az elsőfokú bíróság következményi károkkal kapcsolatos jogértelmezését miért nem tartja helytállónak. Ezért a hiányos, indokolás nélküli fellebbezés nem ad alapot az elsőfokú ítélet megváltoztatására.

A kifejtett indokok miatt az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem volt eredményes, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes jogi képviselői munkadíjból álló másodfokú perköltségének megfizetésére, amit az ítélőtábla a 32/2033. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése, valamint 4/A. § (1) bekezdése alapján a felszámítottal egyezően állapított meg.

A feljegyzett fellebbezési illetéket az alperes személyes illetékmentességére tekintettel az állam viseli [Pp. 102. § (6) bekezdés].

Budapest, 2020. október 8.

Dr. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

. Matosek Edina s.k.. Benedek Szabolcs s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hiteléül: